

cale, cu care se acompaniau cântările vechi; totuși se crede, că muzica a fost cultivată de Ebrei și mai înainte de Iubal și că acesta, ca mai bine cunoscător al artei musicale, a mai perfecționat-o.

Cea d'antii cântare, de care se vorbește în vechiul testament, este *cântarea lui Moisi*, pe care au cântat-o Ebreii, după ce au trecut prin Marea Roșie; ea începea astfel: „*Să cântăm Domnului, că cu mărire s'a prea mărit*“.

După ce Ebreii s'au stabilit în Palestina, au cultivat muzica foarte mult; dar mai ales în timpul judecătorilor, au făcut progrese uimitoare. Judecătorul Samuel, înființând o școală de profeti și de musicanți în Rama, în care școlă învăță și profetul David.

David, chiar mai înainte de a studia în această școală, avea noțiuni de cântare; căci în viața lui de păstor îl vedem că cânta foarte bine din harpă. Saul, regele Ebreilor, fiind chinuit în grozitor din cauza fără de legilor sale, nu simțea ușurință de suferința sa de cât atunci când îi cânta David din harpă.

În timpul domniei lui David, muzica ajunsese la cel mai înalt grad de dezvoltare, jucând un rol foarte însemnat, atât în viața politică, cât și în cea religioasă. El fiind musicant și poet, compunea psalmi, pe cari îi dădea corului organizat de el, să-i cânte la diferite sărbători. De la David ne-au rămas o multime de psalmi, de o mare valoare literară, cari împodobesc și astăzi cultul Creștin.

Solomon, fiul lui David, încă era amator de muzică; de la el avem o carte intitulată: „*Cântarea Cântărilor*“.

Când Ebreii fură duși în captivitatea Babilonică, Nabuchodonosor știindu-i că sunt buni musicanți îi sili să cânte și ei cântară psalmul 136, care începe astfel: „*La râul Babilonului acolo am ședut și am plâns cănd ne-am adus aminte de Sion*“.

Dupe întorcerea din captivitate Ebreii au început a cultiva iarăși muzica lor religioasă-națională; dar n'au mai putut ajunge la acea splendorie din timpul lui David și Solomon. Si cu toate eforturile lor de a ridica muzica din starea de decadentă în care o aruncase captivitatea babilonică, ea tot nu a putut progresa; astfel că la ivirea Creștinismului, muzica ebraică era într-o completă stare de inapoere.

Ebreii deci au cultivat muzica din cea mai profundă anticitate; ea a jucat un mare rol în viața religioasă și socială a lor.

Muzica vocală a Ebreilor era strâns-unită cu cea instrumentală; cântau nu numai bărbații dar chiar și femeile. Din cartea I-ia a Cronicilor se vede că Ebreii aveau pentru cântarea psalmilor anumite melodii pe care le executau, atât cu vocea cât și cu instrumentele în mod armonic.

În timpurile moderne s'au făcut încercări spre a se afla notele sau accentele musicale vechi dupe care se cântau psalmii; dar nu s'a ajuns la nici un rezultat; căci semnele psalmodiei care se păstrează tradițional prin sinagogi până în ziua de astăzi, nu se pot considera ca note musicale din timpul lui David; ci sunt semne mai noi introduse de măsoreții în cultul ebraic.

† Nifon N. Ploesteanu

Vicar al Sf. Mitropoliei a Ungro-Vlachiei.

D'ALE ARCHITECTUREI

Restaurarea MONASTIREI SINAIA

Duminică 3 crt. d. I. G. Pompilian arhitect șef al Eforiei Spit. Civile, a fost primit în audiență la Sinaia de către M. S. Regele, cărui i-a prezentat planurile mobilierului interior de la biserică monastirei Sinaia.

M. S. a bine voit a se interesa de aproape de mersul acestor dificile lucrări, care sunt deja în curs de executare, trebuind a fi terminate împreună cu celelalte podobe de argintărie, cel mai târziu la 1 Mai anul viitor.

Cu această ocaziune M. S. a bine-voit a exprima d-lui Pompilian înalta Sa satisfacțiune regală de modul cum se lucrează și cum sunt conduse lucrările.

Se știe că restaurarea bisericii Sinaia continuă cu activitate de mai bine de 5 ani, iar pentru ca acest monument

să fie demn de a reprezenta streinătății catedrala reședinței de vară a regelului, s'au făcut cele mai întinse studii asupra stilului național.

De asemenea Eforia Spit. Civile a pus la dispoziția arhitecților până în prezent mai bine de 400.000 lei cât se crede că va fi costul total al acestei restaurări.

Se știe deja că arhitecții ai restaurării au fost d. G. Mandrea până la terminare ca zidărie și pictură, iar în urmă d. arhitect Mandrea demisionând de la Eforie, a fost însărcinat cu dresarea planurilor de mobilier și a celorlalte podobe ale bisericii — d. arhitect I. G. Pompilian, după ale cărui desene s'a făcut și frumoasa tămplă a bisericii, care constituie un cap de operă în arta româno-bisantină.

Se mai știe că această tămplă a fost executată cu multă acuratețe de către școala de arte și meserii din capitală.

Carus

CELEBRITAȚILE NOASTRE

D-RA AGATA BĂRSCU

Celebra tragediant, care a făcut faima țerei românești în străinătate, Agatha Bărescu s'a născut la 1861 în Bucuresci, unde-și urmă studiile de declamațiune la Conservator în 1878.

În stagiunea 1878—1879 fu angajată la Teatrul Național din Bucuresci pentru a juca roluri de ingenue.

Debutul ei în Azurina din «Fata Aerului», făcu să se vorbească mult despre talentul ei; iar succesele desăvârșite în Casilda din «Ruy-Blas» și Smărăndița din «Pe Malul Gârlei», hotărâră și întăriră credința publicului, că Agatha Bărescu va fi una din stelele artei române.

Înzestrată cu calități mari artistice și cu o înclinare și atracțiune vedită pentru tragedie părăsi scena Teatrului Național în 1880 spre a-și urma studiile la Conservatorul din Viena.

După terminarea Conservatorului de acolo se prezintă în 1883 la concurs pentru a fi angajată la Burgh-Theater din Viena.

Fiind angajată și preferată tuturor concurențelor de națiune germană, jucă timp de 4 ani cele mai importante roluri din repertoriul tragediant.

În 1890 fu angajată la Marele Teatru din Hamburg; iar după acesta iarăși la Viena însă la Raimund-Theater.

După câte-va turnee prin Europa veni și prin Bucuresci ilustrând scena Teatrului nostru Național.

DESCRIȚIUNI SYMFONICE

Compositorii noștri de muzică nu se mai mulțumesc adă cu evocarea acelorași senzațiuni sau acelorași sentimente prin repetiția acelorași adunări de sunete, ceia ce este, în fond, totă teoria leit-motivului.

Ei au acum pretențiunea de a „descrie“ în muzică, cu atâtea detalii și precisiune ca și un Theophile Gautier sau Flaubert în paginile lor cele mai frumoase.

Se poate judeca acesta după acest extras din „Alycone“ premiul concursului „Roma“ și care se cânta săptămânile trecute la Paris.

Descrițiune Simfonică

„Somnul Alycone“. Mai întâi liniște.

„Ea vede, în vis, corabia care duce pe Ceyx plutind către țărnișurile din Claros, cu moliuni legănate de valurile liniștite. Dar iată că puțin câte puțin, se ridică ca un șgomot surd de furtună. Cerul se întunecă, valurile se albesc; vântul se deslănțuiește cu furie și scormonește totă marea. Fulgerul strălucește, tăind întunericul.

Aerul răsună de lovitură valurilor cu valurile, de șgomotul cablurilor și a bobiturilor trăsnetului.

Isbiți de valuri pereții corăbiei răsună cu turnurile pe care îl isbesce fierul eșit dintr-o mașină.

Catartul se rupe; cârma este luată; corabia se înecă“.

Compositorii de adă nu se mulțumesc cu or-ce. Exactitudine! și iar exactitudine!

Unii pretind a reuși să producă prin muzică, diverse culori.

DIDACTICĂ MUSICALĂ

NOUA METODA DE PREDARE

SCRIS-CITITULUI-MUSICAL

Înainte de a releva, pas cu pas, valoarea didactică a lucrării de mai sus, întocmită de d-nu Juarez Movillă, țin să se noteze bine, că una din repulsiunile societății pentru muzică este și din pricina costului exagerat al tratatelor de muzică.

Cine lucrează pentru interesul obștesc, nu vizază a deveni bogat din lucrarea lui, înainte de a deveni măcar util acelor cari-l citesc.

Cine n'are nici o patimă pe suflet, recunoște că noua direcțiune ce caută d-l Juarez Movillă a da muzicii, este întemeiată, afară de valoarea intrinsecă a lucrării și pe numeroase sacrificii materiale și morale ce d-sa a făcut și face pentru propagarea și înrădăcinarea gustului musical în popor.

Principiul pe care este alcătuită „Noua Metodă a Scris Cititului Musical“ este următorul: **utilizarea și transplantarea metodei de predarea abecedarului la tratarea noțiunilor musicale și în special a intervalelor principale, basa solfegierii ori-cărui cântec.** Acest principiu este nou și aparține absolut autorului.

Voind a face o scurtă dare de seamă asupra întregii lucrări, încep cu **călauza pentru propunător.**

Puterea educativă a muzicii este primul subiect încadrat în călauză. Se insistă de către autor cu drept cuvânt că *muzica* nu trebuie considerată ca scop, ci ca un mijloc sublim pentru a educa un popor. Dovești de susținere sunt numeroase și istoria stă gata a ne dovedi, că națiunile tari și bine consolidate sunt pasionate după muzică. În același timp, cei mai mari cugetători, precu pați de farmecul muzicii, o îndumnezeiesc ca pe cea mai sfântă creațiune care inspiră *Frumosul și Sublimul!*

Câte-va frase extrase din cuvintarea D-lui Juarez Movillă, ținută cu ocaziunea unui congres didactic din Bucuresci, se găsesc trecute și în călauză. Ori-cine le va citi, va simți la fel cu autorul și se va convinge odată mai mult de dreptatea celor spuse acolo.

Sentimente adevărat naționale și dorul de a regenera o stare bolnavă de lucruri abundă în fiecare rând din sus și disa disertațiune. Devii un adept înfocat al cauzei, fiind sgduit de același entuziasm de care e stăpânit autorul care-ți vorbește convingător și sugestiv.

Sfătuiesc pe cei cari au obiceiul de a bârbi pe nevădute, ori cari sunt sceptici să nu citească *Tratatul acesta de muzică*; ar risca să devie și ei adepți.

Trecând la influența muzicii, relevă perfecționarea organelor vocale și a celor respiratorii, câștigând în *claritate, sonoritate, dulcetea și în flexibilitate.* Creierul și întreg sistemul nervos lucrează în mod recreativ, atunci când înțonăm un cântec cu exactitate și mlădiere a graiului. Numeroase citate completează fie-care rând și n'același timp completează și opinia cititorului despre valoarea lucrării D-lui Juarez Movillă.

Voiu continua.

C. Bungețianu